

ΕΓΛΥΤΕ

**1971
kovas**

EGLUTĖ

1971 • KOVAS

TURINYS

- 3 AITVARELIS, R. Jotvingytė
- 4 STIRNIUKAS, M. Kvietytė
- 10 DU DRAUGAI, A. Kižienė
- 14 ŠYPSNIUKAI
- 15 TRALIA, P. Imsrys
- 16 ALGIS, L. Gudelienė
- 18 PUPUTIS MĖNULYJE, Linutė
- 22 MALŪNĖLIS
- 23 NETIKĖTI NUOTYKIAI, L. Stačiokaite
- 26 ATSPĖK, V. Jogaitė
- 27 MŪSU KŪRYBA
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelis
- A. Sruoginienė — 3, 4, 6, 15
- J. Paukštienė — 9
- O. Mikailaitė — 10, 18, 19, 20, 21
- A. Trinkūnas — 11, 12, 13
- A. Čeponytė — 16, 17
- N. Palubinskienė — 23, 24, 25

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

AITVARĖLIS

Ritonė Jotvingytė

Aitvarėlis
Keistas monas —
Jis nei žalias
Nei geltonas,
Kol pakyla
Tyliai klerkia —
Tartum juokias,
Tartum verkia.

Vaikų draugas,
Brolis vėjų,
Bekepuris
Aitvarėlis —
Čia jis lekia,
Čia plasnoja,
Čia prie žemės
Prisiploja.

STIRNIUKAS

Milda Kvietytė

Kovukas žaidė kieme.

— Kovuk, ateik! Pasakysiu gerą naujieną, — tėtis pašaukė pro langą. Tėtis buvo linksmas.

— Kovuk, rytoj važiuojame į vasaros namelį, nes jau gražus oras.

— Tėtuk, ar laivelį vešimės?

— Aišku.

— O kada eisime stirnų pažiūrėti?

— Tuoju, kai tik nuvažiuosime.

— Mamyte, ar eisi pas stirnas su mumis?

— Būtinai. Aš taip pat pasiilgau stirnų.

Rytą jie anksti atsikėlė ir išvažiavo. Vasaros namelį pasiekė prieš pietus. Mamytė ruošė valgį, o Kovukas su tėčiu tvarkė laivelį.

Stirnos gyvena miške už ežero. Po pietų laivelį nuleido į ežerą. Buvo ramu. Saulė šypsojosi. Buvo jaučiamas malonus vėjelio pūtimas. Ežere mažytės bangos gaudė viena kitą. Visi sulipo į laivelį. Mamytė ir Kovukas atsisėdo. Tėtis paleido motorą, kuris švelniai uždainavo.

— Mamyte, matau pamiškėje stirnas. Žiūrėk, visas būrys.

— Tikrai! Matai, Kovuk, stirnos mūsų laukia!

Laivelis artėjo prie kranto. Stirnos išgirdo motorą. Greit nušuoliavo į mišką.

— Stirnos pabėgo, — atsiduso Kovukas.

— Nenusimink, Kovuk! Rasime jas. Miške yra didelė pieva. Jos visada ten ganosi, — ramino mama.

— Jei toje pievoje nerasime, tai eisime prie upelio, — atsiliepė tėtis. — Garsiai nekalbėkime. Atsargiai eikime. Stirnos labai nepasitiki žmonėmis.

Pamiškėje prie krūmo pamatė gulintį stirniuką.

— Stirniukas! — sušnabždėjo Kovukas.

Stirniukas, juos pamatęs, bandė stotis. Bet sukrito.

— Vargšas stirniukas, negali atsistoti! — užjausdamas pamažu pasakė Kovukas.

Priėję prie stirniuko, pamatė kad jo viena kojytė nulaužta.

— Nuvežkime į gyvulių ligoninę. Daktaras sutvarkys stirniuko kojytę, — sako mamytė.

— Gera mintis. Taip ir padarysime, — sutiko tėtis.

Nunešė stirniuką į laivelį. Persiyrė per ežerą ir įdėjo į automobilį.

— Judu važiuokite, o aš liksiu namie ir paruošiu stirniukui guolį garaže. Nakčiai jo negalima lauke palikti, — pasiūlė mamytė.

— Gerai. Lipk, Kovukai. Ligoninė toli, o vakaras arti.

— Sudiev, mamyte. Mes tuoj grįšime, — pamoja rankute Kovukas.

Parvažiavo jau saulei nusileidus. Stirniuko koja buvo sutvarkyta. Jį paguldė į mamytės paruoštą guolį. Kovukas atnešė dobiliukų ir padėjo prie snukučio. Stirniukas juos skaniai suėdė. Paskui padėjo jam šieno ir paliko garaže.

Rytą Kovukas su tėveliais nuskubėjo atlankyti stirniuko, kuris juos pasitiko akimis, iškėlęs galvytę.

— Šiandien jis yra laimingesnis. Labas, stirniuk! Kaip jauties? — pribėgęs jį apkabino Kovukas.

— Jis nori pusryčių, Kovuk. Eikime paskinti dobiliukų,
— sako tėtis.

— Judu parūpinkite pusryčius stirniukui, o aš eisiu į virtuvę jums paruošti, — nusišypsojo mamytė.

— Kovuk, mudu parenkime guolį stirniukui lauke. Dieną jam bus smagiau. Matys tave, kai tu žaisi. Kai pasveiks, galėsite abudu žaisti.

— Labai ačiū, tėtuk. Aš galėsiu stirniukui paskaityti pasaką apie stirniuką. Jis tikrai supras! — apsidžiaugė Kovukas.

Kovukas negalėjo atsitraukti nuo savo draugo stirniuko.

— Kovuk, važiuokime šiandien į miestelį. Turiu laiškų nuvežti, — prašo tėtis.

— Ar mamytė važiuos?

— Mamytė nenori važiuoti. Ji pradėjo įdomią knygą skaityti.

— Aš norėčiau pasilikti su mamyte. Padėsiu jai stirniuką prižiūrėti.

— Važiuotume pro buivolų ganyklą. Pamatytum gražių buvoliukų.

— Kitą kartą, tėtuk.

Kai gydytojas nuėmė nuo stirniuko kojos tvarsčius, jis galėjo vaikščioti. Kovukas visą laiką norėjo su juo būti. Jis norėjo net miegoti su stirniuku garaže, bet tėveliai neleido.

— Kovuk, ateik pietų! — pašaukė tėtis.

— Ačiū, aš nealkanas. Stirniukas nori, kad aš jam papasakočiau apie miestą.

— Ar stirniukas supranta lietuviškai?

— Aš jį išmokiau. Supranta. Bet jis kalbėti nemoka. Jis kalba savo kalba. Aš jį suprantu, o jis mane.

— Labai gerai. Taigi, esate tikri draugai. Stirniukas atrodo labai laimingas.

— Jis man sako, kad labai laimingas. Jis norėtų su mumis važiuoti į miestą.

— Mieste jam būtų nesmagu. Ką jis veiks, kai tu eisi į mokyklą? — klausia mamytė.

— Jis būtų namie su tavim, mamyte.

— Mūsų bute jam nėra vietos. Turėtume atiduoti zoologijos sodui.

— Ne į zoologijos sodą! Geriau atiduokime jį jo mamytei, — sako Kovukas.

— Gal jis užmiršo savo mamytę? — pastebi tėtis.

— Nemanau. Nuveškime jį į stirnų pievą. Pamatysime, — siūlo mamytė.

— Važiuokime dabar, — prašo Kovukas.

— Keliaukime. Įdomu, ar stirnos vėl ateis. — pritaria mama.

Aikštelėje jie rado didelį pulką stirnų. Jas pamatęs, stirnukas šoktelėjo ir bėgo prie jų. Viena stirna išėjo į priekį.

— Kovuk, tavo draugo mama pažino savo stirniuką, — rodo mamytė.

— Jis taip pat ją pažįsta. Žiūrėkite, glaudžiasi prie jos, o ji meiliai laižo jo galvą, — pastebi tėtis.

— Stirniukas nebegriš pas mus, — atsidūsta Kovukas.

— Stirniukas gali pasilikti pas mamytę. Jam bus smagiau gyventi stirnų būry. Jis tavo draugas. Tu turi džiaugtis savo draugo laime, Kovuk! — paglosto jam petį mamytė.

— Bet jį gali vilkai suėsti, ar piktas šuo pagrobtį, — šnibžda Kovukas.

— Sūneli, stirniukas daug greitesnis už vilką ir šunį, — ramina Kovuką tėtis.

— Aš labai myliu stirniuką. Kodėl jis mane paliko?

— Stirniukas tave taip pat myli. Jis aplankys tave. Pamatysi, — tvirtina mamytė.

— Kada? — pakelia galvą Kovukas.

— Gal dar šį vakarą atbėgs prie mūsų namelio durų.

Kitą dieną Kovukas nuėjo su tėveliais į stirnų pievą. Kovukas niekur nematė savo draugo. Jis garsiai sušuko:

— Stirniuk, ateik!

Iš stirnų būrio išbėgo stirniukas ir nušuoliavo prie Kovuko. Berniukas pasileido bėgti. Pribėgęs apkabino stirniuko kaklą ir pabučiavo jo snukutį.

— Labas, stirniuk!

Juodu atėjo prie Kovuko tėvelių. Kovukas linksmas pasakojo, o stirniukas klausė.

— Žinai, stirniuk, mes turėsime grįžti į miestą. Tu sugrįši į stirnų pievą, pas savo mamytę. Gerai?

— Aš norėčiau kad tu pasiliktum, — sako stirniukas savo kalba, glostydamas Kovuko ranką šiltu snukučiu.

— Už kelių savaičių mes atvažiuosime į namelį savaitgaliui. Atbėk, stirniuk, prie namelio. Tada mudu vėl pažaisime. Papasakosiu tau apie savo mokyklos draugus. Ar atbėgsi?

— Atbėgsiu.

— Stirniuk, tik saugokis vilko ir kitų piktų žvėrių.

— Nebijok, manęs niekas nepagaus! — mirkteli akyte stirniukas.

DU DRAUGAI

sulietuvino Agnė Kizienė

Tadas ir Paulius buvo draugai — abu vienodo amžiaus ir ūgio. Ėjo į tą pačią mokyklą, o grįžę namo, kartu žaidė.

Vieną dieną, kai pamatė kitus vaikus su vežimukais, ir jie nutarė tokius pasidaryti Tadas atsinešė pačiūžų ratukus, Paulius atvilko dėžę ir porą pagalių.

Tadas bandė prikalti ratukus prie pagalio.

— Ne taip dedi! — sušuko Paulius. — Duok man kalti.

— Nereikia man tavo pagalbos! — atšovė Tadas, — Pats užsidėsiu.

Paulius paėmė plaktuką ir bandė prikalti pagalį prie dėžės.

— Tu visai nemoki, — pyko jis ant Tado.

— Duok plaktuką, — prašė Tadas, — aš uždėsiu ratukus.

— Neduosiu!

Tadas ištraukė plaktuką iš draugo rankų ir ėmė kalti.

— Aš visai nenoriu su tavim dirbti, — piktai pasakė Paulius.

— O kas tau sakė, kad aš su tavim noriu! — sušuko Tadas.

Paulius pasiėmė savo dėžę ir pagalius, o Tadas savo ratukus. Jie išsiskyrė susiraukusiais veidais.

Namuose Tadas išrausė rūšį ir rado seną dėžę. Paėmęs tėtės plaktuką, jis ėmė kalti sau vežimą. Paulius pasiėmė ratus nuo senutės lėlių vežimėlio ir puolė prie darbo.

Kitą dieną berniukai susitiko gatvėje, abu su savo vežimukais.

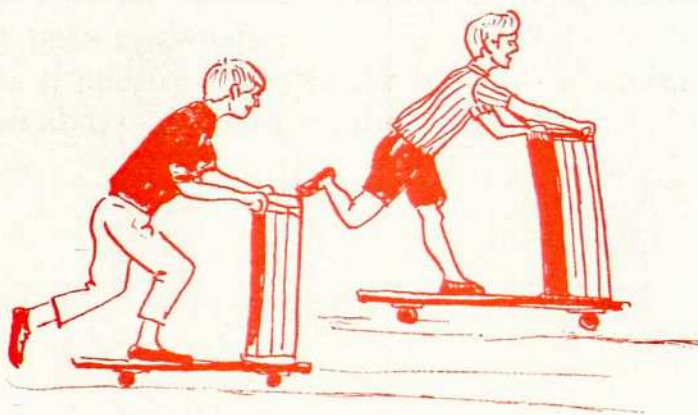
— Mano geresnis! — gyrėsi Paulius.

— Visai ne! Mano daug greitesnis, — atkirto Tadas.

— Einam lenktynių, tada pamatysim! — sugalvojo Paulius.

— Gerai, — sutiko Tadas.

Jie užvežė vežimukus ant kalno ir pasileido žemyn.

Ratai sukosi gerai, abu berniukai riedėjo labai greitai. Bet nei vienas negalėjo savo vežimo sustabdyti. Jie lėkė kaip strėlės.

Šaligatviuėjo moteris su pirkiniais. Ją prisiviję, berniukai taip smarkiai lenkė, kad jai daiktai pabiro iš krepšių. Tada jie atsimušė į lėlių vežimėlį, kurį vežė maža mergytė. Jos lėlė iškrito ir sudužo. Bet berniukai negalėjo sustoti, jie lėkė toliau. Dabar jie pasivijo žmogų su šuniuku. Žmogų pralenkė ir tik-tik neužkabino, bet jo šuniukas nutraukė dirželį ir pabėgo.

Berniukai vis riedėjo žemyn. Bet staiga — abu išvirto!

— Mano vežimo ratai nusmuko, — nusiminė Tadas.

— Mano dėžė nuo ratų nukrito, — tokiu pat balsu tarė Paulius.

Kai berniukai atsistojo, pamatė, kad į juos kažkas žiūri. Moteris, mergytė ir žmogus, kuris vedėsi šuniuką, stovėjo gatvėje. Jų veidai tikrai nebuvo draugiški.

- Man krepšiai su maistu iškrito iš rankų, — pyko moteris.
 — Va, tas, ir tas, ir tas, ir tas susigadino.
 — Mano lėlytė iškrito ir jai galva sudužo, — verkė mergytė su lėlių vežimėliu.
 — Šuo grižo, bet man dirželį sugadinot, — barėsi žmogus.
 — Mums turit užmokėti! — pyko visi trys.

Vargšai berniukai. Ką jie darys? Turi užmokėti, bet neturi iš ko. Jie surinko išmėtytas vežimų dalis ir nusiminę ėjo namo. Krautuvės lange jie pamatė skelbimą.

— Žiūrėk, Pauliau, gal gausim darbą, — nudžiugo Tadas. — Jei abu pasisiūlysim, tikrai padarysim, ką jie nori.

Nedrąsiai abu berniukai įslinko vidun.

— Gal mes abu galėtume Jums patarnauti? — klausė jie.

— Kodėl ne! Dviese bus greičiau, — sutiko krautuvės savininkas. — Man reikia, kad kas išvežiotų pirkinius žmonėms. Ar turit kokį vežimą?

— Neturim, — tyliai atsakė Paulius.

Bet Tadui atėjo gera mintis.

— Dabar neturim, bet rytoj ateisim į darbą su vežimu, — linksmiai pasakė savininkui.

Jie išėjo iš krautuvės.

— Kur mes gausim tą vežimą? — nesuprato Paulius.

— Pasidarysim. Žiūrėk — tavo ratai dar visai geri, o mano dėžė nesulūžus!

Abu dirbo visą dieną. Iš likučių pasidirbo naują vežimą, kuris buvo daug geresnis už anuos du. Jie dirbo krautuvėje ir greit uždirbo pakankamai pinigų užmokėti moteriai už pirkinius, mergytei už lėlę ir žmogui už dirželį.

Dabar, grįžę iš mokyklos, jie vėl gali važinėti nuo kalno. Visi kiti berniukai stebisi. Pauliaus ir Tado vežimas pats greičiausias ir pats geriausias.

— Kas jį padarė? Ar tu? Ar tu?... — klausinėja draugai.

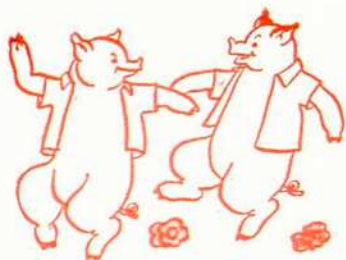
— Mes abu, — šypsosi Paulius su Tadu.

PASAKA BE GALO

Ponas pastatė namus ir apdengė skardiniu stogu. Stogas labai blizgėjo, ponui nepatiko. Ištepė stogą smala. Atskrido varna. Atsitūpė ant stogo, prilipo snapas. Traukia snapą, prilimpa uodega. Traukia uodegą, prilimpa snapas. Atskrido kita varna, atsitūpė ant stogo. Prilipo snapas. Traukia snapą, prilimpa uodega. Traukia uodegą, prilimpa snapas. Atskrido kita varna...

ŠYPSNIUKAI

Jonas: Jei katė tave sekioja, ar reiškia, kad būsi laimingas?

Romas: Priklauso, ar esi žmogus, ar pelė!

▲ ▲ ▲

Linutė: Ar geriau jauties, nuėjus pas dantistą?

Inutė: Daug geriau — jo nebuvo namuose!

▲ ▲ ▲

Poniutė: Kažin ką tas liūtas man pasakytų, jei galėtų kalbėti?

Gyvulių prižiūrėtojas: Tikriausiai saktų: "Atsiprašau, ponia, bet aš esu tigras".

▲ ▲ ▲

Miestietis: Ką tik nusipirkau ūkį — dvylika mylių ilgio ir puse colio pločio.

Kaimietis: Tai ką manai auginti ant tokio keisto sklypo?

Miestietis: Makaronus.

▲ ▲ ▲

Marytė: Turbūt ta upė labai gili.

Jonytė: Visai ne. Žiūrėk, vanduo tik siekia anties pilvą!

▲ ▲ ▲

Tomas: Kaip reikia pagauti voveraitę?

Tadas: Įlipk į medį ir šypsokis kaip riešutas.

▲ ▲ ▲

Mokytoja: Kodėl gandras stovi ant vienos kojos?

Vytas: Jei pakeltų abi kojas, nukristų!

▲ ▲ ▲

Poniutė: Ar tuos dažus galiu pati užsidažyti?

Dažų pardavėjas: Žinoma, galit, bet jie geriau atrodytų ant sienos.

▲ ▲ ▲

Vytas: Ar pamiršai, kad esi man skolingas dvidešimt centų?

Matas: Nepamiršau, bet palauk, tuoj pamiršiu...

▲ ▲ ▲

Ramunė: Tik du dalykai sugadina tavo šokimą.

Arūnas: Kurie?

Ramunė: Tavo kojos.

▲ ▲ ▲

Ponas: Vaike, lipk žemyn iš mano obelies! Kas tau leido obuolius skinti?

Vaikas: Atsiprašau, bet Jūs turit iškabą, kad negalima ant žolės lipti...

TRALIA

Pranas Imsrys

Parlėks į mūsų šalį
Paukšteliai iš pietų.
Skambės laukai ir sodai:
Tra-lia, tra-lia, tū-tū!

Tra-lia miškuos ir šlaituos,
Visa gamta, tra-lia!
Lakstys pavasarėlis
Kepurėle žalia.

Tra-lia, linksmi balseliai,
Tra-lia, tra-lia, tū-tū —
Į mūsų tėviškėlę
Ateis tuoj iš pietų.

Tuojau pavasarėlis
Tra-lia, ateis pas mus.
Visi, visi į gamtą,
Į pievas, į laukus!

ALGIS

Liūda Gudeliene

Algiui buvo pikta.
Algiui buvo liūdna.
Algiui buvo gaila Algio.

— Tu gavai daugiau saldinių! — šaukė jis sesutei.
— Tu turi daugiau žaislų! — šaukė broliukui.
Algis atėmė sesutės saldinius. Išmėtė broliuko žaislus.
Mama barėsi:
— Tu šiandien labai negeras. Eik į savo kambarį ir žaisk vienas. —
Algiui atrodė, kad jo niekas nemylė.
— Aš nežaisiu vienas — galvojo jis. Aš pabėgsiu. Tada jiems bus gaila manęs. Ieškos visur. O aš negrįšiu. Ot! Ir Algis išėjo iš namų.
Buvo vakaras. Lauke tamsu. Aplinkui matėsi pilki šešėliai.
— Jeigu mane tie šešėliai pagaus, tai mamai bus liūdna — galvojo jis.
Algisėjo tolyn. Šešėliai tamsėjo.
Jis nebematė savo namų. Savo šiltų, šviesių namų. Nematė mamos, nei saldinių, nei gražių žaislų.

**Algiui buvo baisu.
Jis pradėjo verkti.**

— Neverk! — staiga pasakė mama.

Ji buvo visai arti.

Mama paėmė Algį už rankos. Paglostė plaukus. Parvedė namo. Tamsūs šešėliai pasiliko lauke.

Mama davė Algiui šilto pieno su medum. Paguldė į lovą. Apklojo šiltai.

— Kodėl tu manęs ieškojai? — paklausė Algis.

— Todėl, kad aš tave myliu — atsakė mama.

Algiui buvo gera namie.

Jis nutarė niekad daugiau iš namų nebėgti.

PUPUTIS MĖNULYJE

Linutė

BUM! Bumpt!

Atsitrenkė vieną kartą, antrą kartą, ir suvirpėjo. Suvirpėjo Pupučio vakarienė pilvelyje. Jis nepratęs ant mėnulio nusileisti. Puputis jautėsi labai keistai. Galvoj kažkas užė ir vienas šonas lyg skaudėjo.

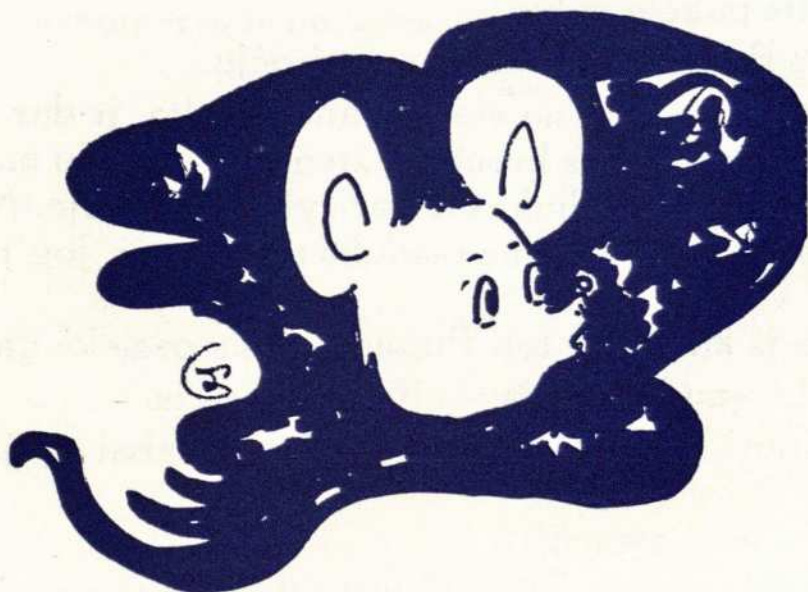
— Nieko, — tarė sau peliukas. — Dabar ne laikas skaičiuoti, kas skauda ir kas ne.

Niekas jam neatsakė, koks laikas, nei ką skaičiuoti, nes aplinkui nieko nebuvo. Tik galvoj vis užė.

— Tikriausiai radijas sugedo, — mąstė Puputis, — todėl užia. — Na, ką padarysi, turėsiu kalbėtis pats su savim.

— Taigi, taigi, tra-lia-lia, — niūniuodamas ir kalbėdamas, Puputis dairėsi aplinkui. Bet nieko nebuvo matyti. Visur juoda, tamsu.

— Tikriausiai taip turi būti, — ramino save peliukas, nors ūseliai pradėjo drebėti. — Taip yra, nes kitaip nėra, — pasakė jis garsiai. Jis ne labai suprato, ką pasakė, bet gerai skambėjo. Nesmagu būti vienam tamsoj, kad ir ant mėnulio. Juoda taip, kaip namuose po lova.

Namai toli. Puputis neleido sau galvoti apie namus. Kas girdėjo astronautą verkiantį! Tai būtų. Dar ko gero radijas pradės veikti ir visas pasaulis sužinos...

Peliukas nulaižė šlapią, sūrų lašą ir nusikosėjo. Visi dideli žmonės taip daro, kai nori atrodyti drąsūs. Jis nusikosėjo dar kartą, nes gal mėnulis nežino, kad jis drąsus ir visai jo nebijo.

— Taigi, taigi, tra-lia-lia. Reikia ką nors daryti, — nusprendė Puputis. — Visi astronautai ką nors veikia mėnulyje. Kitaip žmonėms žemėje nebūtų ko žiūrėti per televiziją.

— Pradėsiu bandymus, — tarė sau peliukas tamsoje, kad jam pačiam būtų aiškiau, ką daro.

Jis atsigulė ant pilvo ir pradėjo uostinėti. Tai geriausias peliukiškas būdas su kuo nors susipažinti, — kad ir su mėnuliu.

— A - a - apči!

Kažkokie pūkeliai jam vėlėsi apie nosytę ir kibo prie ūsų. Dar į akis lindo. Labai nesmagu. Koks nemandagus tas mėnulis! Svečiams dulkes pučia į akis. Ir dar kietas ir šaltas... Kas iš jo?

Puputis pakėlė galvą.

BUM! Bumpt. Sutrenkė ir suvirpėjo.

— Čia tikrai man ne vieta. Tamsu, šalta, ir dar kažkokie daiktai ant galvos krenta. Užtenka, keliausiu namo, — piktai suniurnėjo peliukas ir dar sykį nusikosėjo. Nusikosėjo labai garsiai, kad tas mėnulis nemanytų, jog jį išgasdino.

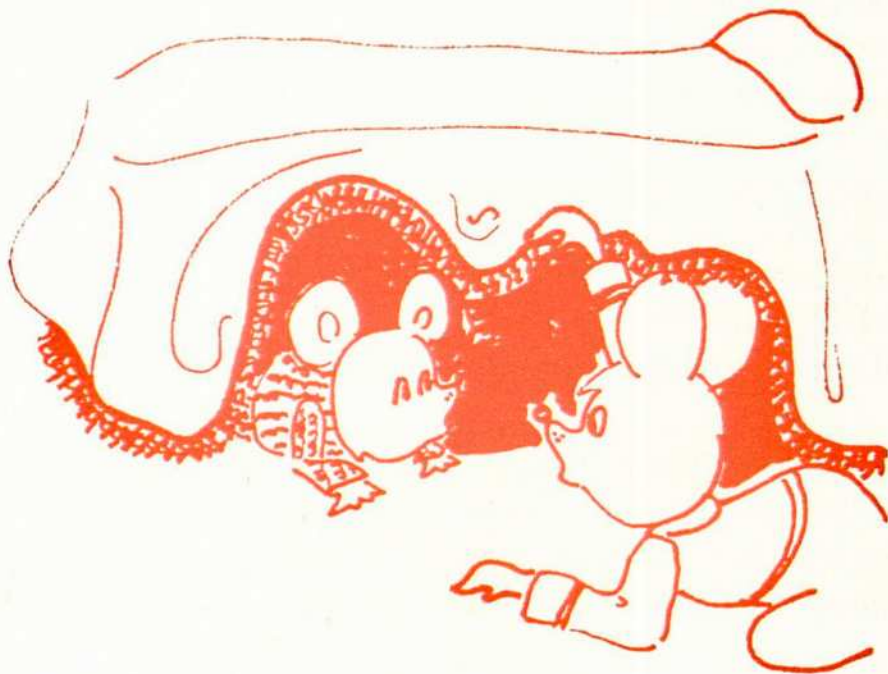
Staiga iš kažinkur toli Pupučio ausis pasiekė garsas.

— Oi! — nudžiugo jis. — Radijas veikia.

— Puputi, Puputi! Kur tu? — šaukė labai pažįstamas balsas.

— Aš... aš... a-aapči!

Aplinkui sušvito. Žiūri Puputis — ir jo mama į jį žiūri pro didelį šviesų plyšį.

— Puputi, Puputi, ar nesakiau, kad vieną naktį imsi ir iškrisi iš lovos. Nesveika taip šokinėti prieš einant gult.

— Aš ne... aš... a-a-a...

Mama jam pakišo didelę nosinę.

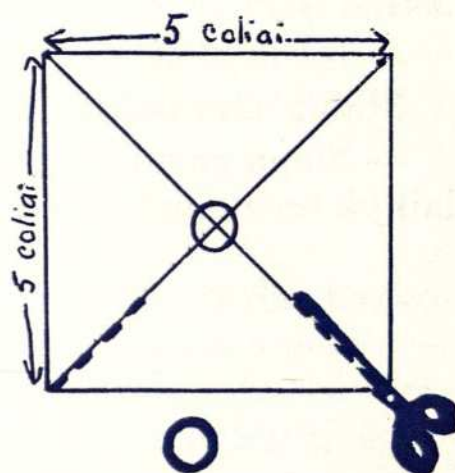
— Slogą gavai, o gal ir gripą, po lova pernakvojęs. Va, laikyk termometrą ir nejudėk.

Taip Puputis ir nespėjo mamytei papasakoti, kaip ten jam mėnulyje buvo. Juk negali kalbėti su termometru burnoj. Ir sunku ką pasakyti, kai geri karštą arbatą su sūriu. O paskui jis nuskrido į kitą tolimą šalį, bet nebeatsiminė kur, nes didelis guzas ant kaktos mintis sumaišė.

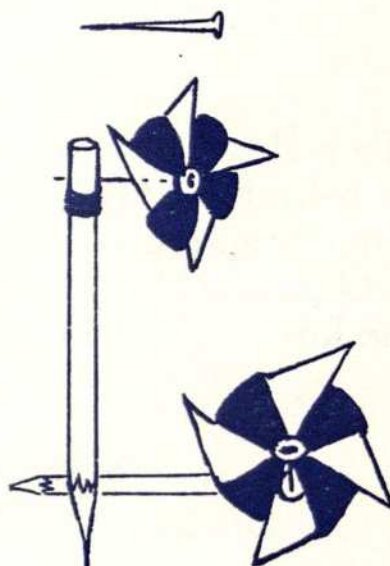
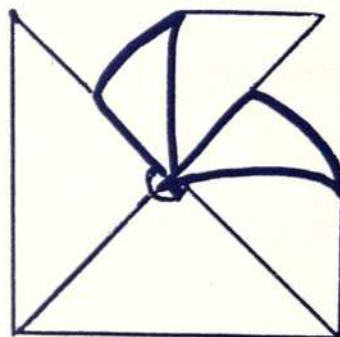

PASIDARYKITE MALŪNĖLĮ

Reikia: spalvoto popieriaus, ilgo pieštuko su trintuku, špilkos su galvute, klijų, žirklių.

1. Iš spalvoto popieriaus iškirpk keturkampį, kurio kiekvienas šonas yra 5 colių ilgio.
2. Nubrėšk linijas nuo priešingų kampų, kad susikryžiuotų per vidurį. Vidury apibrėšk nedidelį rutulį.
3. Iš likusio popieriaus iškirpk tokį pat rutulį, kaip nubrėžei keturkampio vidury.
4. Kiekvieną nubrėžtą liniją įkirpk ligi pusės. Užlenk kas antrą kampą, kad jo galiukas siektų vidurį. Užlenktų kampų galiukus dėk vieną ant kito ir suklijuok. Keturi užlenkti kampai turi laikytis kartu. Keturi palaidi kampai yra malūnėlio sparnai.
5. Ant suklijuotų kampų dar uždėk atskirai iškirptą rutulį ir priklijuok.
6. Špilka su galvute perdurk viršutinį rutulį ir apatinį rutulį, per vidurį. Tada įsmeik šilką į pieštuko trintuką taip, kad malūnėlis laikytųsi.

NETIKĖTI NUOTYKIAI

Linda Stačiokaite

Dovilė gulėjo ant savo lovos ir galvojo. Kaip greit mėnuo prabėgo! Nebuvo sunku priprasti prie gyvenimo po vandeniu. Dienos tokios pilnos. Ji su Dariu mokėsi apie visokiausius jūros gyvūnus. Stebėjo pro langą praplaukiančias žuvis ir kitus labai keistus ar labai gražius gyvius. Net bandė fotografuoti, bet ne visada pasisekė.

Abiem vaikam visad patikdavo aiškinimai apie povandeninio laivo veikimą ir apie tyrimus, kuriems vadovavo jų tėvas. Tai vienas, tai kitas jūrininkas ar mokslininkas jiems ką nors įdomaus papasakodavo.

Bet staiga Dovilė kai ką prisiminė ir, pašokus nuo lovos, nubėgo pas Darių.

— Dariau, ar...

— Ššš... — pertraukė ją brolis.

— Kas yra? Kodėl...

— Dovile, tylėk... Aš vėl jį pamačiau. Tik dabar. Bet šį sykį jis buvo kitaip apsirengęs — nešiojo jūrininko uniformą.

— Gal ne tas pats. Gal susimaišei. Gal tai du visai skirtingi vyrai.

— Ne, tikrai tas pats. Ką darysim? Atsimeni, ką tėtis sakė, kai jam papasakojom...

— Jis buvo nepatenkintas. Sakė, kad laivo įguloj tik patikimi žmonės. Juos visus patikrino prieš išplaukiant. Bet man atrodo...

— Tėtis per daug užimtas. Jis netiki, kad kas nors planuotų mokslinius tyrimus sutrukdyti. Be to, jam rūpi, kad visi atliktų savo darbus. Jei įgula sužinos, kad čia kas nors keisto dedasi, bus neramumų.

— Nieko niekam nesakykim. Turim sužinoti, ką tas keistas vyras nori padaryti, — nusprendė Dovilė.

— Turim jį stebėti. Kaip nors sekti, kur jis eina ir ką veikia.

— Gerai, turim jį prižiūrėti visą laiką ir...

Staiga pasigirdo žingsniai už durų. kažkas labai greitai nuėjo ir dingo.

Darius kyštelėjo galvą pro duris.

— Jis tikrai klausėsi prie durų, — sušnabždėjo berniukas.

— Dabar tai blogai. Jis žino, kad mes jį stebim. Tas ponas K, ką nors planuoja. Kodėl jam taip rūpi klausytis, ką mes kalbam? Visi kiti vyrai užimti savo darbais.

— Ponas K? Iš kur tu žinai, koks jo vardas? — nusistebėjo Darius.

— Nežinau, — nusijuokė Dovilė. — Aš tik taip sau jį pavadinau — jis ponas Keistuolis

— Klausyk, Dovile. Mes vis vien turim vykdyti savo planą jį sekti. Niekas laive nekreipia į jį dėmesio, ir gal net nežino, kad jis čia yra. Jis gali bet ką padaryti.

— O kaip mes jį seksim?

— Turėsim vis keistis. Aš nesu tikras, ar jis mano, kad mes kartu jį sekiosim. Geriau po viena. Tu pradėk dabar, o aš sugalvosiu, ką toliau daryti.

— Gerai — bet aš persirengsiu, kad ne taip greitai mane pamatytų.

— Ir Dovile — susitarkim, kad jei kas vienam iš mūsų atsitiks, paspausim laivo telefono mygtuką. Taip bus galima pašaukti pagalbos.

— Gerai, dabar...

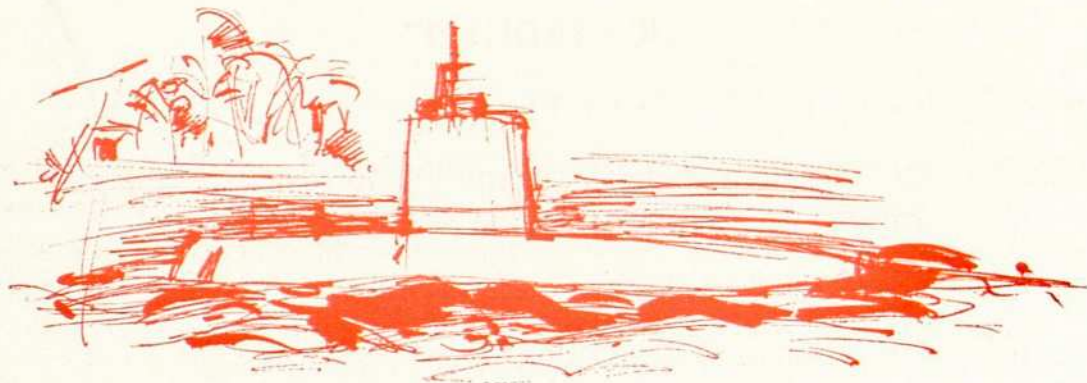
— Dovile, — vėl pradėjo Darius, stovinėdamas tai ant vienos kojos, tai ant kitos. Jis atrodė toks nesmagus, bet kartu susirūpinęs — lyg norėjo ką pasakyti ir nedrįso.

Mergaitė į jį pasižiūrėjo su klaustuku veide.

— Būk atsargi. Žinai, tu vienintelė sesuo, kurią turiu...

— Nebijok, Dariau, aš ne kvaila. Viskas bus gerai. Atsimink, mes du, o jis tik vienas!

(Bus daugiau)

ATSPĖK!

paruošė Viktorija Jogaitė

1. Kuri Europos tauta yra gimininga lietuviams? (5 taškai)
2. Kas parašė knygą "Šokoladinis kiškutis"? (5 taškai)
3. Kartą vieno žmogaus brolis mirė. Tačiau, tas, kuris mirė, neturėjo brolio. Kas liko gyvas? (10 taškų)
4. Kuris JAV miestas yra trečias savo didumu? (5 taškai)
5. Pons ant kalno, kiaura galva. (5 taškai)

Atsakymus siųskite: Taškų Bankas, 85 House Dr., Akron, Ohio
44391

Vasario galvosūkių atsakymai: 1. Smetona, Stulginskis, Grinius; 2. 1787 metais; 3. šluota, 4. Vilnius, Telšiai, Ašmena, Utena, Šiauliai.

AR GIRDĖJAI?

Ką? — Bus EGLUTĖS ŠVENTĖ!

Kur? — EGLUTĖS tėviškėj, Putnam, Connecticut, Nekaltai
Pradėtosios Marijos seserų sodyboje.

Kada? — Birželio 6-tą dieną, sekmadienį.

Kaip? — Bus linksma! Atvažiuok ir tu!

RIEŠUTUKAS

— Riešutukas, riešutukas! —
Šaukia mažas voveriukas.
Riešutukas tai išklusė,
Pupt nuo medžio ir paklausė.

— Voveriuk, neužtruk.
Ar pagausi, tu, mažiuk? —
Voveriukas šoko bėgti
Ir sutiko savo tėtį.

— Tėti, tėti, kur gulėjai?
Ar to riksmo negirdėjai?
— Aš girdėjau ir regėjau
Ir tave čia pastebėjau!

*Rita Pacenkaitė, VI kl.
Punsko mokykla, Lenkija*

RUDENĖLIS

Kaip greit vasara praeina
Ir tada ruduo ateina.
Rudenį medžių lapai krenta,
Nuo lietaus į žolę lenda.

O vėjelis pučia smarkiai,
Kaip iš didelės dūdos.
Girdžiu užiant lauke vėją
Ir žinau — žiema artėja!

*Regina Krutulytė, 3 sk.
Marquette Parko mokykla
Chicago*

JAU RUDUO ATĖJO

Po vasaros ateina ruduo. Lapai krenta nuo medžių. Gėlės vysta, žolė nudžiūsta ir pageltonuoja. Rudenį oras atšąla ir dažnai lyja. Saulė anksti leidžiasi ir todėl dienos būna trumpos. Paukščiai išskrenda į šiltus kraštus, čia lieka tik varnos ir žvirbliai.

*Kristina Likanderytė, 3 sk.
Marijos Gimimo mokykla
Chicago*

Vieną dieną aš išėjau į lauką. Buvo šalta. Aš turėjau įeiti į vidų ir užsidėti šiltesnį paltą. Nežinojau, kodėl buvo taip šalta. Nuėjau pas draugą ir jo paklausiau, kodėl taip šalta. Jis atsakė: "Ar tu nežinai? Šiandien yra pirmoji diena rudens".

*Audra Dickyte, 3 sk.
Marijos Gimimo mokykla
Chicago*

MAN PATINKA ŽIEMA

Man patinka važiuoti rogutėmis nuo kalno. Kai daug prisninga, lipdom sniego senį. Smagu žiūrėti į krintantį sniegą. Mamytė atneša karštos kakavos gerti. Tada būna šilta ir gera.

Rita Cibaitė, 3 sk.

*Marijos Gimimo mokykla
Chicago*

Žiema man patinka, nes galiu statyti sniego senį kieme. Mano draugai ir aš lauke mėtomės sniego sviedinukais. Man patinka žiūrėti pro langą, kaip sniegės krenta. Jos taip gražiai atrodo, kai ant lango stiklo sušąla. Žiemą tėtė, mama, sesutė ir aš einame į parką važiuot rogutėm nuo kalno. Kai ateina Kalėdos, einame pirkti eglutę ir ją gražiai papuošiam. Ir Kalėdų Senis atneša dovanų.

Antanas Stropus, 8 m.

*Marijos Gimimo mokykla
Chicago*

ŽIEMA

Greit praeis rudenėlis,
Ateis šalta žiemužėlė.
Vargšas mūsų katinėlis,
Nušals savo uodegėlę.

Kai praeis žiemužėlė,
Vėl ateis pavasarėlis.
Džiaugsis mūsų katinėlis,
Kad graži jo uodegėlė!

Ramunė Tričytė, 3 sk.

*Marijos Gimimo mokykla
Chicago*

KALĖDOS

Vieną kartą buvo mamytė ir tėtukas. Mamytės vardas buvo Marija, o tėtuko — Juozapas. Jie atėjo į Betliejaus miestą, ir visur buvo užimta. Jie neturėjo, kur miegoti. Tada jie apsistojo gyvulių namely. Ten gimė Jėzulis ir visi atėjo jo pamatyti.

*Gintaras Dragūnas, 3 sk.
V. Krėvės mokykla*

KALĖDŲ ŠVENTĖS

Kalėdas švenčiame todėl, kad tą dieną Jėzulis gimė. Man Kalėdos patinka todėl, kad gaunu dovanų ir man patinka kalėdaičiai. Aš gavau saldainių, formų mašinėlę, suknelę, beždžionę, katę ir šuniuko sagą. Mano dvi sesutės ir aš gavom radiją ir patefoną su dviem garsintuvais. Mano tėvukas ir močiutė atvažiavo šventėm.

Indrė Ardytė, 3 sk.

V. Krėvės mokykla

Kalėdų šventes pradėjome Kūčių vakarą. Po Kūčių vakarienės atidarėme Kalėdų dovanėles. Aš gavau daug dovanų. Man labiausiai patiko lėlė, kurios plaukus galima šukuoti ir susukti. Kalėdų dienąėjome į bažnyčią ir valgėm pietus pas močiutę.

Anita Vasytė, 3sk.

V. Krėvės mokykla

Kūčių dieną mes važiovom į English-town pas tetą. Važiovom kokia viena su puse valandos. Mes visi važiovom: aš, mama, tėtė, sesutė, bunė ir senelis. Katiną Tigrą reikėjo palikti namuose. Pas tetą buvo labai linksma. Kai buvo laikas važiuoti namo, aš ir mano sesutė pradėjom knarkti. Kai grįžom,ėjom į lovą. Kitą rytą pavalgėm pusryčius irėjom į bažnyčią. Kai grįžom, atvažiavo daug svečių. Kalėdos buvo labai linksmos.

Aušra Gečytė, 3 sk.

V. Krėvės mokykla

Labiausiai iš visų dovanų man patiko gaublys ir mašina su motoru ir gatve. Mes turėjom labai gražią pušį. Man šios Kalėdos patiko, nesėjau į lauką žaisti su rogutėmis. Be to, žaidžiau viduj su savo dovanomis.

Arūnas Būrė, 3 sk.

V. Krėvės mokykla

Jaunieji šokėjai — Marquette Parko lit. mok. Čikagoje, Kalėdų eglutės programoje.

KAS ATEINA?

Pupučiui

Kas ateina su gėlytėms?
Kas sniegutį sutirpina?
Tai pavasaris brangutis!
Jis ateina po žiemos,
Daug gražių dalykų
Jo rankytės laiko:
Kaip Velykos ir paukštytės
Taip ir žydinčias gėlytes.
Kas ateina po žiemos?
Viens, du, trys —
PAVASARIS!

*Indrė Žadeikytė, 9 m.
Forest Hills, N. Y.*

PAVASARĖLIS

Šis pavasarėlis
Jau žemę sušildė.
Mažas vyturėlis
Padangėn išskris.
Tuoju visi medžiai
Žaliai pasipuoš,
Tuoju visos gėlės
Žiedais žemę klos.
Tuoju žemė žole
Žaliai užsiklos,
Ir lauke vaikučiai
Dūdelėm dūduos.

*Audra Kubiliūtė, 9 m.
Chicago*

PAVASARIS PAS MUS!

Pereitą pavasarį varnėnai sušuko lizdelį mūsų namo pastogėje ant palangės. Padėjo keturis kiaušinius ir ant jų atsitūpė. Po kiek laiko, išsiritę maži paukščiukai. Aš kasdieną eidavau į palėpę jų pažiūrėti. Maži paukšteliai išsižioję laukdavo, kol tėvai atneš maisto. Kai paukščiukai išskrido, lizdas liko tuščias.

Kieme po medžiu kiškis išsikasė duobelę, išklojo ją minkštom žolėm ir atvedė penkis kiškučius. Jie buvo akli. Aš kartais paimdavau juos į rankas ir padėdavau atgal, uždengdama žolėmis. Kai jie pradėjo bėgioti, kaimynų šunys ėmė juos gaudyti. Ir visi zuikučiai išbėgiojo.

*Nida Misiulytė, 9 m.
Chicago*

MEŠKOS VAIŠĖS

Kviečia meškinas į balių
Miško įvairių žvėrelių:
Lapę, šerną ir vilkiuką,
Voveraitę ir kiškiuką.

Mat, iškopęs daug medaus,
Saldučiuko ir skanaus,
Pavaišinsiąs žvėrelius,
Laputes ir kiškelius.

Vaišės tos ilgai užtruks,
Nes bitutės aplink suko
Ir, suuodę medaus kvapą,
Puolė kiškį, puolė lapę.

Visi bėgo, kaukė, šaukė
Ir iškūrė į palaukę.
Tai bent buvo meškos vaišės,
Kiekviens cimpino apkvaišęs!

*Birutė Judickaitė, VI kl.
Punsko mokykla, Lenkija*

KUO NORĖČIAU BŪTI

Kai aš užaugsiu, būsiu ūkininkas. Man patinka dirbti prie mašinų, traktorių ir prie kitų ūkio darbų. Kai buvau kaime, susidraugavau su tokiu ūkininku. Aš su juo dirbau — padėjau žolę piauti, šieną grėbti ir suspausti. Man patinka gyvuliai ūkyje — karvės, arkliai, kiaulės, vištos, avys ir triušiai. Aš esu matęs, kaip papiauna vištą, karvę ir kiaulę. Man buvo labai baisu. Taip pat esu dirbęs ant traktoriaus, ant platformos, kur deda supresuotą šieną. Mano brolis nori būti astronomu, bet aš tokiais dalykais nesidomiu.

Žiemą žaisiu ledo rungtynėse su Montrealio arba Bostono komanda. Vasarą savo ūkyje auginsiu kukurūzus, bulves, kviečius, pomidorus, rugius. Visus tuos dalykus parduosiu už penkis šimtus dolerių. Kai turėsiu kokius penkis tūkstančius dolerių, nusipirksiu du automobilius, dvi televizijas ir du radijo aparatus. Jei liks pinigų, gal nusipirksiu gražų dviratį. Kadangi pasaulyje ir mūsų pavergtoje tėvynėje Lietuvoje yra daug vargstančių žmonių, kuriems trūksta pinigų maistui ir apdarui, tai ir jiems paaukosiu.

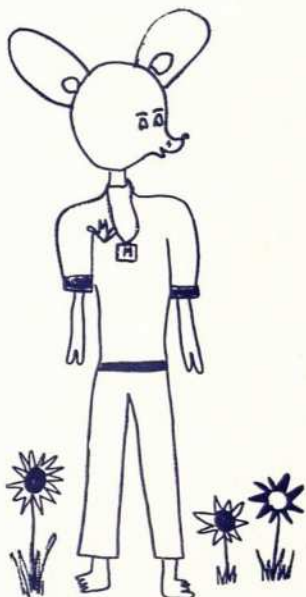
Tai matot, kaip man patinka būti ūkininku!

*Antanas Gečius, II m.
Montreal, Canada*

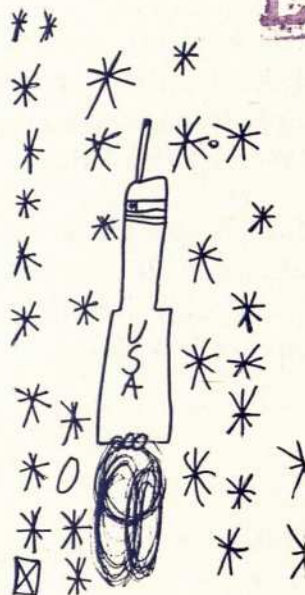
paveikslų paroda

Alp 1785

Larch.

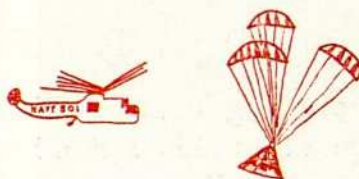
Puputis
Vilija Mickevičiūtė, 7 m.
Brazilija

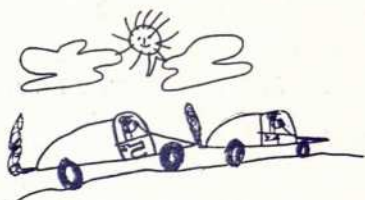
Raketa
Ritas Pavilionis, 7 m.
Logansport, Ind.

Balerina
Asta Baškauskaitė, 9 m.
Brockton, Mass.

Apollo 14 nusileidimas
Arūnas Banionis
Los Angeles, Calif.

Lenktynių mašinos
Darius Pavilionis, 5 m.
Logansport, Ind.

Pavasaris
Eglė Procuta, 7 m.
Chicago, Ill.

91.189,282